

KEIKALLA

PEKKA HIMANKA

- Suomen yleisradio! Seuraavaksi Pekka Himanka esittää Kalajoki-valssin, jonka on säveltänyt Unto Jutila ja sanoittanut Heikki Nopanen. Näin saatoimme usein kuulla radiokuuluttajan kuuluttavan siihen aikaan, kun radion valtakunnalliset musiikkiohjelmat olivat vielä kansan suosiossa. Elimme silloin 60-luvun loppua ja 70-lukua. Pekan suosio oli lähtenyt nousukiitoon ja Kalajoki-valssia seurasi Kankaan kaunis Katriina, joka Pekan lauluista nousi suosituimmaksi. Pekka eli ja koki Unto Jutilan yhtyeen menestyksen yhdessä Unton ja Folke Neunstedtin kanssa kymmenen vuoden ajan aina vuoteen 1978 asti, jolloin Unton oli terveydellisistä syistä johtuen jätettävä keikkailu. Seuraavaksi Pekka raapaisee hieman pintaa näiden soittajien kanssa tehdystä matkasta eikä voi olla mainitsematta kuinka paljon edelleen ikävöi näitä ystäviään.

KEIKALLA

- Oma soittourani alkoi vuonna 1965, Pekka aloittaa. - Omalla kylällä oli hyvä hanuristi, Pauli Juola ja itse laulun ohella soitin kitaraa. Mukanamme kulki sellainen kotiviulisti, serkkuni Lauri Vasankari, joka tunsu hyvin kappaleita. Myöhemmin ostettiin Typpön Tapanin veljen rummut, joita soittamaan tuli Pauli Ventelä torvisoittokunnasta. Tällä orkesterilla kierreltiin viihdyttämässä tanssikansaa aina Kiirunaa myöden. Paulin velipoika Esko, soitti saksofonia ja oli mukanamme yhdellä keikalla Perhon Peltokankaalla. Keikat alkoivat lisääntymään nopeaan tahtiin. Kalajoen Nuorisoseuralla järjestettiin iskelmälaulukilpailut, jonka sitten voitin. Kilpailijoita säesti Matti Heinivahon orkesteri. Unto Jutila oli yleisön joukossa ja tuli kilpailun jälkeen sanomaan, että tuuppa käymään meillä, niin ruvetaan kokeilemaan kappaleita ja siitä kääntyi soittohistoriassani uusi sivu.

Unto Jutilan yhtye 1968. Holger Moisio, Unto Jutila, Folke Neunstedt, Gunnar Backlund ja Pekka Himanka.

KEIKALLA

Noin vuoden verran tapailtiin Unton kanssa niitä kappaleita, kun hän tuumasi, että olen hyvä ja nopea oppimaan melodioita. Kertoi sitten, että Kokkolaan oli tullut helsinkiläinen muusikko, rumpali, joka kulkee Erkki Valasteen jalanjäljissä. Lähdettiin siis Kokkolaan jututtamaan tätä rumpalia, Folke Neunstedtia ja ruvettiin sen keskustelun pohjalta kasaamaan kokoonpanoa ja saman tien Seurahuoneelle keikalle. Orkesteriin tulivat mukaan Pietarsaarelaiset Holger Moisio ja Gunnar Backlund. Tämä tapahtui vuonna 1968. Koska Unto hallitsi nuotit, niin uskalsimme ilmoittaa ohjelmatoimistolle, että voimme säestää näitä TV- ym. muita tähtiä. Niinhän niitä rupesi tulemaan. Ensimmäisenä heistä tuli Katri-Helena Seurahuoneelle ja kysyi heti alkuun, että osaako teistä kukaan edes nuotteja? Silloin Folke tykkäsi huonoa ja sanoi, että meillä on täällä tällainen kapellimestari kuin Unto Jutila, joka osaa nuotit erittäin hyvin. No, se meni loppujen lopuksi hyvin se keikka ja sitten seurasi mm. Marion Rung, Carola ja Pirkko Mannola. Heidän tapaisia tähtiä me sitten säestimme vuoden 1969 aikana Keski-Suomen, Savon ja Itä Suomen alueilla.

Aikansa kutakin, sanoi pässikin ja niin me ryhdyimme ravintolamuusikoiksi. Ensiksi Raahessa eli ravintola Per Brahessa ja heti perään Ylivieskassa Vieskan Kulmassa. Ylivieskassa soittaessamme Gunnar Backlund kyllästyi siihen hommaan ja sanoi erään illan päätteeksi ojentaessaan bassoa minulle, että sinä soitat tätä sitten huomenillalla. Minullahan oli jonkunlainen tuntuma kitaraan eli tiesin kuinka kaulasta pidetään kiinni ja sävellajitkin olivat selvillä. Siitä se urkeni basistin rooli ja mielestäni jopa kehityin siinä erittäin hyväksi sellaiseksi. Taisi olla samoja aikoja, kun myös Holger Moisio jäi pois ja niin me jatkoimme triona.

Vuonna 1970 helmikuussa tuli Martti Innanen esiintymään Seurahuoneelle. Oltiin siinä iltaa odottamassa kun Martti astelee paikalle. Hän arveli, että täytyisi varmaan syödä jotain vielä ennen keikkaa. Folke sanoi, että tilaa Wieninleike, se on erittäin hyvä tässä talossa. Martti sanoi että hän meneekin oikein keittiöön esittämään tilauksena. Viivyttyään jonkin aikaa keittiön puolella palasi hän takaisin. Kun hänen tilauksensa sitten tuotiin pöytään, oli se jotain muuta kuin Folken suositus. Kokopitkä ranskanleipä, joka oli koverrettu kuin veneeksi. Tämä oli täytetty raastetulla sisäfileellä. Reunalle oli kasattu siististi sipulimurskaa. Annoksen kruunasi vielä kolme, neljä kananmunan keltuaista, jotka oli asetettu nätisti sipulivallia vastakkaiselle reunalle. Tämä annos, tuoppi olutta ja asianmukaiset työkalut edessään hän katsoi meitä ja sanoi, - Pojat! Minä en syö paskaa! Näin tutustuimme Marttiin, joka sen illan perusteella ehdotti, että me tulisimme häntä säestämään ja että laitettaisiin kiertue pystyyn. Niin me sitten lähdettiin kiertueelle ja täytyy sanoa että Martti oli mukava ja oikea herrasmies, vaikka veti jonkunlaista roolia koko ajan. Järvenpäässä Ravintola Perhelä oli ensimmäinen etappi, joissa soitimme kaksi kuukautta. Sieltä siirryimme toukokuussa Lahden Kauppahotelliin, jossa soitimme kesäkuun loppuun. Tämän jälkeen lähdimme Lapin kiertueelle, Unto, Folke ja minä sekä Martti, joka soitti kitaraa. Se oli aika jännittävä kokoonpano. Olihan Martti oikein hyvä jazzkitaristi ja se oli Folken mieleen. Ohjelmisto oli monipuolinen, sillä soitimme myös dixielandia ja muuta jazzia aina sekaan. Olimme sen koko kesäkauden Lapissa ja eräänä vapaapäivänä, kun olimme keikan jälkeen yöpyneet Ivalossa, niin Martti ehdotti, että lähdetään käymään Jäämeren rannalla. Niin me lähdimme kolmisin, sillä Unto jäi hotelliin. Kun olimme päässeet Ivalon ja Inarin puoleenväliin, tuli kuorma-auto vastaan yhdessä kurvissa. Martti väisti sitä ojan puolelle jonka pohjalla oli suuri kivi. Auton etupyörä töksähti kiveen ja siihen päättyi matkamme Jäämeren rannalle. Varaosat oli lennätettävä lentokoneella, että saatiin Taunus jälleen ajokuntoon. Jälkeenpäin Martti tuumasi, että jos olisi maannut kotona ja syljeskellyt kattoon, olisi hänen rahatilanteensa paljon parempi. Kiertue ei ollut mitenkään yleisömenestys. Muun muassa Raanujärvi nimisellä paikkakunnalla ei ollut kuin muutama täti katsomassa, kun sen kylän muu väki oli samaan aikaan sammuttamassa suurta metsäpaloa.

KEIKALLA

Elettiin loppukesää, kun kesäkiertueen keikat olivat loppuneet ja ryhdyimme syyskuussa jälleen ravintolamuusikoiksi. Rovaniemellä Ravintola Lapinmaan hovimestari, Reima Valkama oli ollut Kokkolassa ravintolapäällikkönä. Koska tunsimme meidät, niin tilasi meidät sinne soittamaan. Teimme hänen kanssaan puolen vuoden sopimuksen ja niin siinä vierähti seuraavat kuusi kuukautta Rovaniemellä. Kyllä meitä pidettiin hyvänä ja saimme erittäin hyvän kohtelun. Naapuriravintolassa soitti yhtye nimeltä Lahtiset, Lahdesta, joka soitti jatkuvasti tyhjälle salille. He kävivät aika ajoin katsomassa miten meillä menee ja lopulta tulivat sitten kysymään, että mitä teillä on, jota meillä ei ole. Me kerroimme, että uskallamme soittaa myös dixielandia ja jazzia. Se on tälle yleisölle aivan uutta ja kiehtovaa ja ovat sen vuoksi kiinnostuneita siitä. Sekä Unto että Folke pääsivät näissä esityksissä oikeuksiinsa taiturimaisella soitollaan. Kun keikat päättyivät Lapinmaassa, pestasi Erkki Junkkarinen meidät säestäväksi orkesteriksi. Erkin kanssa kiersimme pari vuotta hänen suurimman menestyksen aikoina ja väkeä oli joka paikassa niin että seinät pullistelivat.

Unto Jutilan Yhtye 1970-luvulla. Pekka Himanka, Unto Jutila ja Folke Neunstedt

Loppujen lopuksi täytyy sanoa, että oma urani sattui parhaimpaan aikaan. Tähän osasyynä voisi lukea sen, että nykyajan internettejä ym. ei siihen aikaan ollut, joten radio ja sen tarjoamat kevyen musiikin ohjelmat olivat kunniaansa kuin myös sen seurauksena tanssipaidat, joissa maankuulut tähdet esiintyivät. Yksi henkilö ylitse muiden, jonka ansiosta radioesiintymisemme lisääntyivät, on Vaasan radion päällikkö Heikki Hissa, joka järjesti ensimmäiset radionauhoitukset Vaasan studiossa. Hän myös suositteli ja rohkaisi meitä lähtemään Helsinkiin hyvien muusikoiden joukkoon. Heikki Hissa on siitä syystä yksi suurimpia tekijöitä meidän muusikon uralla. Vaasassa olivat mukana myös kitaristi Kurt Kuula ja Gunnar Backlund bassossa. Matti Nikula Kaustislainen viulun soittaja oli myös kerran mukana. Suureksi avuksemme Helsingissä saimme Erkki Valasteen, jota on myös kiittäminen, koska hän esitteli ja kehui noissa nauhoituksissa oleville muusikoille meidän esiintymistaitoja. Kun Helsingissä kuultiin tuo Vaasassa omalla bändillämme tehty nauhoitus, niin sen jälkeen ei ollut enää

KEIKALLA

mitään esteitä. Esityksiämme näissä Helsingissä tehdyissä nauhoituksissa säestivät sitten valtakunnan huippumuusikot, mm. Heikki Laurila, Matti Bergström, Tapani Ikonen jne.

Radiossa työskenteli siihen aikaan toimittajana Heikki Annala. Olin ihailut Annalan yhtyettä, joka soitti nimikkeellä Studio Liisa. Heillä oli hienoja kappaleita ja ihastuin pariin niistä niin paljon, että teetäin niihin omin lupineni tekstin. Toinen niistä oli alkunimeltään Leppäsaaren valssi ja siitä tuli [Viimeinen tukkilainen](#), joka sai valtavan suosion. Heikki Annala oli tästä mielissään ja soitti sen perusteella ohjelmissaan myös muita minun esittämiä kappaleita. Sen jälkeen kävimme Unton kanssa Helsingissä tekemässä näitä radionauhoituksia hyvin paljon.

Vuonna 1978 tuli sellainen vaihe, että Unto alkoi sairastaa oikein merkittävästi. Hänellä meni näkö niin huonoksi, että joutui vaihtamaan silmälaseja muutaman kuukauden välein. Se johtui sokeritaudista, joka söi silmänpohjia. Yhdellä Turun reissulla kävi sitten niin, että meidän oli peruttava keikka. Unto oli ollut yhteydessä Antero Sorastoon, joka hommasi ajan Turkulaisen lääkärin vastaanotolle. Lääkäri tutki Unton ja kielsi menemästä keikalle ja näin meille tuli tyhjä keikkaviikonloppu. Se perjantai oli Unton viimeinen keikkamatka, eikä hän sen jälkeen enää soittanut. Untolla oli hyvä oppilas, jota hän suositteli meille ja josta voisi tulla sellainen hanuristi, jota voisimme käyttää keikoilla. Tämä hanuristi oli Juha Hietaharju, aivan loistava, joka kehittyi, kehittyi ja kehittyi. Aikaa myöden hän suoritti musiikinopettajan diplomin Sibelius-akatemiassa. Hän soitti meidän kanssamme aivan loppuun asti. Parina, kolmena kesänä tarvittiin hänellekin tuuraa, koska hänen oppilaansa osallistuivat Ikaalisten harmonikkaviikon kilpailuihin ja hänen oli oltava siellä. Näitä tuurauksia hoitivat mm. Raimo Roiha ja Sauli Kivijärvi. Kun Unto jäi pois, muutimme orkesterin nimeksi Pekka Himangan Yhtye. Orkesteriin oli jo ennen näitä tapahtumia liittynyt trumpettisti Paavo Laukkonen. Häntä ennen oli myös Sven Nygård paljon mukana, joka on sovittanut ainakin 50 kappaletta tuotannostani.

Teimme Ruotsinkeikkoja aika paljon siinä 1970-luvun lopulla. Pääosin esiinnyimme triolla Ruotsissa. Oma lauluni oli siihen aikaan jo niin vahvaa, että se vastasi yhtä soittajaa. Tein siinä tavallaan kahden soittajan työn. Muistan erään juhannuskeikan Eskilstunan Torshällassa. Siellä oli suuret juhlat ja olimmekin kahtena juhannuksena peräkkäin. Menimme jo hyvissä ajoin ja kun purimme autosta tavaroita, ajoi siihen viereemme moottoripyöräpoliisi. Hän yritti jutella meille ja kun Folke kuuli sen niin tuli siihen paikalle ja rupesi juttelemaan tämän poliisin kanssa riikinruotsia. Ilmeisen hauskat olivat poikien jutut, koska nauru raikas. Siinä rupertellessa Folke otti povitaskusta litteän konjakkipullon ja kysyi, että saako olla. Poliisi laittoi pyörän tukijalan varaan nojaamaan, otti kypärän päästä ja asetti sen pyörän istuimelle. Sen jälkeen hän otti konjakkipullosta pitkän ryyppyn ja kiitteli hienosta juomasta sekä toivotti hyvää juhlailltaa. Lisäsi heti perään että hän lähteekin tästä partioimaan, laittoi kypärän päähänsä, starttasi moottoripyörän ja häipyi. Se oli mukava tapahtuma, josta on monet kerrat juteltu vuosien jälkeen.

Joskus vuosia myöhemmin, kun olimme keikalla Tukholmalaisessa Adam & Mari-ravintolassa ja Sauli Kivijärvi oli hanuristina, teimme sellaisen havainnon, että ravintolan hopeahapsinen tarjoilijasetä käytti hyväkseen soittajien laivatuliaisia. Hän oli nimittäin huomannut ravintolan toimistossa, joka toimi myös soittajien takahuoneena, Saulin sinisen Adidas-kassin, joka oli epähuomiossa jäänyt auki ja sieltä pilkottavan pullonkorkin. Tarjoilijasetä verotti Saulin tuliaisia oikein raskaalla kädellä ja siitä meillä riitti juttua taas pitkäksi aikaa.

Unton soitanta oli suurenmoista ja hän oli kuuluisa kautta maan. Sen saimme todistaa useamman kerran ja muistan kun Tampereella Hepokatissa oli eräänä sunnuntaina iltapäivätanssit. Seutukunnan

KEIKALLA

useampien bändien soittajat kokoontuivat suurella joukolla sinne vain kuullakseen Unton soittoa. Siinä he istuivat aivan lavan reunalla ilmeisen tyytyväisinä kuulemaansa.

Levytykseni alkoivat Kalajokivalssista vuonna 1968 kun kappale voitti matkailuaiheisen kilpailun. Levyn tuottivat Aarno Raninen ja Reijo Lehtovirta. Heillä oli pieni levy-yhtiö, joka sai tuulta purjeisiin tällä levyllä, kun siitä tuli niin suosittu. Tähän Unton sävelmään on tekstin kirjoittanut Heikki Nopanen. Tästä alkoi Heikin ja minun yhteistyö. Hän kirjoitti tekstin ainakin pariin kymmeneen lauluun, jonka olen levyttänyt. Heikki oli yksi Suomen parhaista sanoittajista. Muistan kun Jaakko Salon pöydällä oli Heikin kirjoittama teksti, [Joutsenen laulu](#). Siihen tuli Juha Vainio, jolle Jaakko Salo ojensi sen liuskan ja sanoi, että katoppa Junnu, tässä on hieno runo, jonka on kirjoittanut Kokkolalainen Nopanen. No joo, totta kai, sehän osaa sen, tuumasi Junnu. Levytyksiin tuli mukaan Erik Lindström, jonka kanssa tehtiin myös muutamia kokoelmalevyjä, joissa olin mukana. Hän oli aina valvomassa levytyksiä ja Jaakko Salo miksasi ne. Veikko Tuomi tuli kerran kylään ja esitti nuotin ja tekstin kappaleeseen [Maailman valot](#). Me säestimme myös häntä aika paljon aikoinaan ja hän sanoi minulle, että tämä kappale sopisi sinulle erittäin hyvin. Kuinka ollakaan, olin ihailut sitä kappaletta jo aiemmin ja otin sen heti mukaan, kun lähdin seuraavan kerran Jaakko Salon luo. Esitin Jaakolle, että tämän haluaisin levyttää ja niin se toteutui.

Kun Folke jäi pois, pestasimme rumpalin tontille Sihvosen kaksoisveljeksistä Matin, joka on tosi hyvä rumpali. Hän toi mukanaan Martti Viitalan, kitaristin, joka esitti hienosti rockkappaleita englanniksi. Sihvosen Matti oli muutenkin mukava ja auttavainen. Itse, kun en ollut ns. ripeäkinttuinen, hoiti Matti usein näitä oikeasti juoksevia asioita. Näin hän palveli yhtyeettämme monet vuodet, kunnes Tarja Ylitalo alkoi perustaa itselleen taustayhtyettä ja niin he kaappasivat minulta Matin. Apu löytyi kuitenkin läheltä, kun Heikki Helanen Kalajoelta, soittokunnan rumpali lyöttäytyi joukkoomme. Muita hyviä soittajia, joita yhtyeessämme esiintyi matkan varrella, olivat mm. Rainer Friis – rummut, Sven Nygård – saksofoni, joensuulainen Martti Jolkkonen – kitara.

Musiikillinen antini alkoi hiljalleen hiipua, kunnes vielä kerran lähdin Helsinkiin. Pidin niin kovasti kappaleesta [Meren aallot](#) ja halusin, että se tehtäisiin uusiksi. Tuottaja Timo Lindström sanoi, että mene vielä kotiin ja kerää kaikista levyttämistäsi kappaleista 30 sellaista, jotka haluat tuoda levyille niin teemme sellaisen läpileikkauksen sinun lauluistasi. Tämä on yleensä helpommin sanottu kuin tehty. Levyjä olen kaiken kaikkiaan tehnyt 249 raitaa ja näin jälkeempäin ajateltuna on ajatuksiini tietysti hiipinyt se, että olisi pitänyt valita toisin, mutta hyvä näin. Lohduttaa kuitenkin se, että haluamani Meren aallot saatiin tehtyä uudelleen. Uudelleen äänitettiin samalla kertaa myös mm. [Kalajoki-valssi](#) ja [Kankaan kaunis Katriina](#). Otin Juhan mukaan näihin äänityksiin, nimenomaan niihin kappaleisiin, joissa tarvittiin hanuria ja on myös sanottava että Juha suoriutui tehtävästä erittäin ansiokkaasti. Sitten suunnittelimme, että lähdemme konserttikiertueelle, kun kohtasimme murheen. Juha Hietaharju kuoli yllättäen, joka teki tyhjäksi kaikki suunnitelmamme.

Kun sitten aikanaan haettiin taiteilijaeläkettä, esitin Jaakko Salolle, josko hän voisi vaikuttaa tähän asiaan. Totta hemmetissä Jaakko vastasi. Kuinka pitkän kirjeen sinä haluat siihen, hän kysyi. Sain, että ei kun asiaa vaan. Niin se meni läpi ja me saimme kaikki kolme taiteilijaeläkkeen, minä, Unto ja Folke. Ei se siis aivan turhaa tämä meidän rimpuihu ole ollut. Unton kuolema on sitten ottanut koville. Oli se vaan niin kauhea asia. Ihmeen kauan se Folkekin jaksoi, kunnes vain väsyi. Hän ei enää jaksanut koko iltaa soittaa ja siitähän ei tahdo tulla mitään kun tahti loppuu bändistä. Haluja olisi ollut vaikka kuinka, mutta ei vaan jaksanut istua. Kun mennään esiintymään, niin sitä annetaan aina kaikkensa. Puoliteholla sitä ei voi tehdä. Suosio taisi olla suurinta Kokkolassa. Vaikka minä en ole paikkakuntalaisia, niin aivan oudot ihmiset tulevat vielä tänä päivänä kadulla puhuttelemaan.

KEIKALLA

Unto Jutilan jäämistöstä löytyi pari c-kasetillista musiikkia, josta on kostettu soittolista:

[Pekka Himanka & Unto Jutilan Yhtye 1967 - 68](#)

**Pekka Himangan lauluista on julkaistu seuraavat studioalbumit
1972 – 1990 (poislukien kokoelmat):**

[1972 – Kalajoen markkinoilla](#)

[1980 – Kostamuksen tyttö](#)

[1975 – Kankaan kaunis Katriina](#)

[1981 – Kalajoen kaikuja](#)

[1976 – Maailman valot](#)

[1985 – Rantasaunassa](#)

[1978 – Viimeinen tukkilainen](#)

[1988 – Lintu lentää korkealla](#)

[1979 – Jäi Lappiin sydämein](#)

[1990 – Kuin tumma yö](#)

Keikalla projektin kooste mieluisista kappaleista vuosien varrelta:

[Pekka Himanka - Keikalla](#)